

Reisverslag van Arno's reis per motor naar Kreta in juni 2009

Terwijl ik dit zit te typen op het dek van de Heraklion, in het zonnetje in de haven van Ancona, alvast een klein berichtje van mij.

Ik heb genoten van de afgelopen dagen op de motor, toerend door eerst Duitsland, Zwitserland en Italië.

In het begin was het wel wennen, alleen in de regen en de kou, vooral bij de stops, toch weer terugdenken aan het vertrek. Dat was best moeilijk, erger dan ik gedacht had. Zelfs nu worden m'n ogen weer nat. Dat is een goed teken, maar daarvoor schrijf ik dit niet.

Duitsland en Zwitserland

Duitsland was eigenlijk saai om door te rijden, helemaal door de regen, de wind en niet echt hoge temperaturen. Ik wilde graag voorbij Basel komen zodat ik voor de overige kilometers meer tijd zou hebben en dan meer gaan genieten. Dit doel heb ik bereikt. Ik ben dus best wel trots als onervaren motorrijder. Ik heb zelfs nog een tijd voorop gereden voor een groepje van 4. Ze zwaaiden toen ze van de weg afgingen met duimen omhoog, dus het zal wel goed zijn gegaan.

Onderweg heb ik een zestal stops gemaakt, waarvan twee grote om te eten en te drinken. 20 kilometer voorbij Basel ben ik van de weg

gegaan. Het werd alleen maar natter en kouder. Er waren twee kleine plaatsen en daar waren in totaal 4 Gasthöfe, alleen waren deze gesloten, want het was maandag.

Hotel

Even verderop was wel een plaats met een echt hotel, Sisach. Hier hadden ze natuurlijk plaats voor me, helemaal als motorrijder, tot hun grote schrik waren alleen de goedkope kamers al bezet. Het was al 20.30 geweest, dus ik vond het helemaal goed toen ze ook nog een plaats voor de motor hadden in de garage.

Wat houdt deze Suzuki Slingshot zich goed. Het rijdt echt fijn. Ook de pijn in mijn kont valt mee over de totale afstand. Een beetje olie gebruikt, maar dat mag ook na ruim 1000 km snelweg met een gemiddelde van 110 à 120 kilometer per uur.

In Sisach heb ik eerst gedoucht nadat ik Baukje en de kinderen gebeld had, toen geeten: schnitzel met spaghetti. Ja, tegen m'n gewoonte, maar ik had de rösti gezien en dat leek me helemaal niets.

Na het eten ben ik gaan slapen en de volgende ochtend wilde ik om 6 uur weer op en dat ging prima. Na een uitgebreid ontbijt heb ik de motor gecheckt en gestart voor de volgende kilometers.

Koud en nat

Het begin belooft niet veel goeds. Het was buiten 12 graden en de toppen van de bergen waren in nevelen gehuld. Het belooft dus een koude start. Het was ook echt koud, helemaal toen ik de eerste tunnel uitkwam. Ik was in 1 keer nat. Gelukkig staan er meer tunnels op de route, dus ik zie wel. Dan maar geen Gotthardpas, liever de tunnel. Deze is 17 kilometer lang en dan kan ik mogelijk weer opdrogen en warm worden. Dit is goed gelukt.

Tunnels

Wat een weldaad zo'n tunnel, geweldig. Ze hadden zo te voelen ook de verwarming aan. Aan het eind van de tunnel (ik had al besloten m'n overall aan te trekken) scheen de zon. Geweldig, wat een genot, een temperatuur van 20 graden. Wat ook zo mooi is: je ruikt direct allerlei planten. Het doet een beetje denken aan Kreta, maar dan anders.

Des te dichter ik bij Italië kwam, des te warmer werd het. Zolang ik rij, heb ik er geen last van. De rijwind koelt lekker af. Het enige wat ik wel merk, is dat m'n armen en hoofd warmer worden. Hierdoor stop je op een gegeven moment, ondanks dat ik eigenlijk nog niet zoveel kilometers had gereden. Gewoon om even af te koelen, in de schaduw met een fles water en iets zouts (droge worst).

Op een gegeven moment was ik gestopt bij een autogrill om wat te gaan eten. Ik had de belangrijke spullen al van de motor gehaald (tanktas) en wilde naar binnen gaan. Bij de deur stond een jonge zigeunerin om geld te vragen. Ik zag alleen dat ze over mijn schouder keek. Daar stonden er nog vier, allemaal te kijken naar motortassen. Dus dan maar niet naar binnen, mijn laatste beetje water bij de motor opgedronken en weer opgestapt.

Terwijl ik me aan stond te kleden in de zon, was het echt warm. Ik hoorde een andere zeggen: 'Klisti'. Ze stond bij een auto waar een grote dure tas achterin stond. Bij het wegrijden zag ik dat er ook nog twee mannen bij waren. Deze zaten in een dure Audi, waarschijnlijk te wachten op een seintje van de dames.

Milaan

Al rijdend zag ik op de borden Milano. Ik had gezien dat het nog ongeveer 75 kilometer was. De Italiaanse vrachtwagens rijden als gekken, kijken volgens mij alleen maar vooruit en houden van treintje spelen. Verder hebben ze gemeen met de andere auto's dat lampjes uit de richtingaanwijzers zijn gehaald.

Het landschap is geweldig om te zien en te ruiken, erg glooiend en met allerlei kleuren en veel druivenstruiken. Helaas ontbreekt me nu de tijd, anders is het een mooi land om een tocht uit te zetten, al dan niet met de Dolomieten. Ik ben nu blij dat ik er niet door hoef over de kleine wegen.

De bergtoppen zijn in nevelen gehuld, en waar niet, zie ik de sneeuw op de toppen liggen en niet weinig, een geweldig gezicht.

Ik heb onderweg besloten niet verder te gaan dan Bologna vandaag. Ik vind het mooi voor deze dag. Waarschijnlijk ook door de koude start

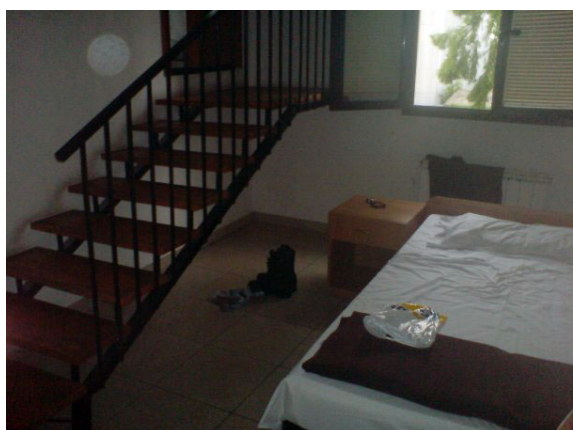
en daarna de warmte merk ik dat m'n concentratie begint af te nemen en moet ik stoppen.

Het hotel dat Baukje me sms'te, kon ik niet vinden. Via een paar kleine hotelletjes (vol) en een B&B, leeg, maar verhuurde niet per nacht Had hiervoor wel een kilometer offroad gereden, ook een ervaring met volle bepakking.

Bologna

Eindelijk vond ik een motel, 6 kilometer van Bologna. De familie bestond uit vader, moeder, opa, oma en kinderen en kleinkinderen. Ik was mogelijk een wereldwonder, want natuurlijk was er een kamer voor me; de dochter moest het alleen nog even klaarmaken. Er was geen deurkruk, dus kreeg ik de enige die ze ergens anders afgehaald hadden om van binnenuit te kunnen openen en natuurlijk een sleutel.

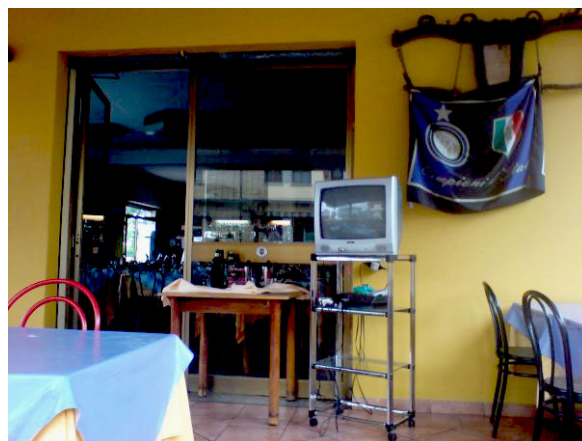
Opa had snel ruimte gemaakt in de garage zodat ik daar de motor kon stallen. Hij stond droog en veilig. Verder had ik de tijd tot 7 uur 's avonds, want dan moest ik aan tafel en je raadt het al, met de familie. Geweldig gegeten, geen pasta maar rijst (leek wel Kreta) met kip uit de oven en salade. Bij het eten stond de karaf wijn op tafel. Deze moest volgens hen leeg. Ik heb dit driftig bijgeschonken; ikzelf niet zoveel, meestal aangelengd met water.

Er kwamen ook nog de nodige truckers eten; deze stonden achter geparkeerd. Eentje sprak een beetje Duits en vroeg waar ik vandaan kwam. Raalte kende hij niet. Wel Zwolle en Ommen.

Toen er een aantal dames binnenkwamen, werd me verteld dat ik die voor € 15 zonder problemen mee naar boven mocht nemen. Ja hoor, had ik weer: een goedkoop hotel met de hoeren op de stoep. Een paar waren al verdwenen met een chauffeur richting cabine, denk ik. Ik kreeg nog een echte espresso en een citroenlikeurtje.

Ik ben daarna naar bed gegaan, heb nog even gebeld met thuis en toen lekker geslapen tot ongeveer 24 uur. Toen werd ik wakker van geklop op mijn deur en ik vreesde al het ergste, maar nee, het was alleen het verzoek of ik alvast wilde betalen, € 50 voor alles: slapen, eten, drinken en ontbijten. Daarna heb ik weer verder geslapen tot 6.00 uur. Ik ben opgestaan, heb gedoucht, ontbeten en de motor gestart.

motorpak

Ik reed verder binnendoor, geweldig om alles te zien. Je schiet bij tijd en wijle voor geen meter op (SS9), maar je doet heel mooie indrukken op met veel verbaasde gezichten, meestal door de motor en waarschijnlijk door mijn motorpak. Iedereen rijdt hier in korte broek, zelfs de post; ja, dat brengen ze hier ook achteraf op de motor, niet

met een autootje. En scheuren in zo'n korte broek met hemdsmouwen. Levensgevaarlijk. Wat verder opvalt: motorrijders hier zijn niet zoals in Nederland. In heel Italië stak er één z'n hand op.

Op de kaart lijkt het een saaie rechte weg, maar het landschap is lekker glooiend en erg afwisselend met leuke weggetjes en wegen. Je komt door een heleboel kleine plaatsen en gehuchten. Je komt soms zintuigen tekort. Alles is mooi om te zien en het ruikt overal lekker.

Ze koken volgens mij al rond 10.00 uur, want dan ruik je een scala aan gerechten en de bakker werkt tot in ieder geval 13.00 uur. Rond 12.00 lijkt het wel algemene etenstijd; de wegen worden rustiger en je ziet en ruikt overal eten.

Het laatste stukje voor Ancona lijkt wel één groot klaverblad en een kurkentrekker naar beneden, geweldig, en dat met tassen voor en achterop. Ook dit rijdt zo soepel, eindelijk eens op een keer op de zijkant van de band.

Ancona

In Ancona reed ik rechtstreeks naar de boot en ook nog in één keer gevonden zonder het spiekbriefje. Ik heb een kaartje gekocht naar Patras en ik kon direct bij de boot aansluiten. Ik snap nu wel waarom je met een motor niet te laat moet zijn.

Motoren gaan eerst op de boot en worden aan de zijkant geparkeerd. Daar worden ze vastgesjord met touwen en touwtjes. Als er al auto's opstaan, wil dit niet meer.

De prijs viel mee, nog minder dan we berekend hadden door een aanbieding van € 10 korting. Aan dek was het heerlijk zonnig. Ik had een dekplaats. Dit was prima te doen, alleen wel als het echt warm is. Ik was blij met m'n motorspullen. Ik heb de binnenvoering van m'n jas aangedaan, op m'n broek, liggend, met m'n zijtas als windscherm en de tanktas gedeeltelijk als hoofdkussen. Ik had me verder ingebouwd achter m'n kisten en helm en had alles bij de hand. Ze konden zo niks jatten en ik lag uit de wind. Dit moest ook wel, want het begon later behoorlijk te waaien en te spoken.

Een heleboel mensen zochten een goed heenkomen; alleen had ik hier geen zin in; dan moest ik weer alles gaan verslepen. Ik heb toch nog goed geslapen tot 6 uur. Toen ging de wind draaien en werd ik dus wakker van de wind.

"Die Hard"

Ik werd wel als "Die Hard" bestempeld door een Duitse groep schoolkinderen en begeleiding die 10 dagen op schoolreisje gingen door Thessaloniki. Ze vroegen waar ik vandaan kwam en of ik echt op de motor naar Ancona was gekomen. Iedereen denkt direct dat ik een

vakantietocht maak. Lijkt me wel leuk, maar dan niet in m'n eentje.

Aan de hand van de kaart heb ik laten zien waar we langs voeren. Dit vonden ze leuk en dit werd ook direct opgeschreven, want ze moesten wel een verslag schrijven. Ook wilden ze weten waar ik naartoe ging en waarvoor. Ook dit komt in het verslag.

Ik heb ontbeten met ontbijtkoek en een pinda-reep. De rest was op en natuurlijk een Nescafé. De bemanning snapte eerst ook niet wie en/of wat ik was. Na de uitleg kreeg ik bewondering. Dat vind ikzelf ook wel eigenlijk als ik dit zo opschrijf.

Igoumenitsa

Rond 10 uur maakten we een tussenstop in Igoumenitsa om de eerste mensen van boord te laten gaan. 45 minuten later gingen we weer. De zon schijnt, alleen waait het nog steeds hard, dus een plekje in de luwte gezocht en gevonden, daar even zalig doorgewarmd en in slaap gevallen. Waarschijnlijk heb ik toch niet genoeg slaap gehad.

Ik werd wakker doordat de zon achter een wolk ging en het direct fris werd. Een Canadese was blij dat ik wakker werd en vroeg of ik even haar spullen in de gaten wilde houden. Er waren namelijk een man en een vrouw, waarschijnlijk zonder geld en met een drank- en sigarettenprobleem. Zij liepen bij iedereen te bedelen en als je niet

oppast, is alles zomaar verdwenen. Ze worden wel in de gaten gehouden door de bemanning en een paar chauffeurs, maar deze zijn ook wel eens met andere dingen bezig.

Op het topdek en rond het zwembad mogen ook honden komen. Daar doen ze waarschijnlijk hun behoefte. Dit werd namelijk helemaal geschrobd en schoongespoten. Ook ontdekte ik dat ze het zwembad 's nachts leeg laten lopen, dat het eerst geschrobd wordt en dat er daarna weer water in zit en dat er keurig iemand op een stoeltje naast zit.

19 uur op een boot is eigenlijk best lang en in het voorjaar is een dekplaats echt geen doen: veel te koud.

Je hebt voldoende tijd om dingen te overdenken en op een rijtje te zetten. Ik ben tot de conclusie gekomen dat ik heel trots ben op mijn gezin, want zij geven me wel het volle vertrouwen. Zowel om aan de trip te beginnen als om te proberen een plan te verwezenlijken. Respect.

Patras

Eindelijk zijn we in Patras en mogen we van de boot. Ik heb al zitten puzzelen hoe ik ging rijden, daarom heb ik nog even een sms gestuurd met de vraag naar de boottijden vanaf Piraeus.

Ik heb de mooiste route genomen: eerst over de brug over de Korinthische Zee en toen via Rio, Nafpaktos, Eratini, Delfi (was een leuke klim van 21 %), Arahova, Livadia, Inoi, Mandra, Elefsina, Dafni en dan Piraeus. Een mooie tocht alleen kostte het veel meer tijd dan ik gedacht had. Vooral doordat je door de plaatsen komt met wegen waar je net 50 kilometer kunt rijden.

Onderweg heb ik een omelet met salade gegeten en toen zag ik dat de tijd een beetje begon te dringen. Ik moest onderweg namelijk eerst nog even m'n helm maken. Ik reed met een half open vizier. Er was iets tegen aangevlogen, terwijl ik opzij keek. Daardoor zaten de kinnebak en het vizier los. Heb het vizier eraf gehaald en de kinnebak provisorisch vastgezet. Hij kan nu alleen nog half open, maar dat maak ik op de boot wel weer en anders een nieuwe helm.

Grieken rijden als gekken. Ik snap nu Niki met haar kamikaze. Ze schieten links en rechts langs je heen en als ze eronderdoor kunnen, doen ze het ook nog. Je zou bijna een radar installeren. Ik heb ontdekt dat motorrijders elkaar hier echt niet goedendag zeggen, of ze durven niet met één hand te rijden. Een Griekse Harley-rijder, die achterom keek waar het geluid vandaan kwam toen ik hem voorreed, kwam naast me rijden en stak z'n duim op.

Piraeus

19:45: Piraeus gehaald, net op tijd. Ik kon direct inschepen bij de veerboot van Minoan, die zou vertrekken om 22.00 uur. Ik heb een plek gezocht bij de fijne stoelen. Het was een mooi schip en ook hier weer hetzelfde: motoren eerst, anders is het vol.

Eerst heb ik mijn helm gemaakt onder groot bekijks; ze kennen hier zeker geen McGyver. Het is gelukt. Daarna op zoek naar een stopcontact en even naar huis gebeld. Ik was nieuwsgierig hoe het daar was: is m'n hoogzwangere dochter nu al mama of moet ze nog even wachten? Ik heb heerlijk gegeten: lamsbout met patat en een grote boerensalade. De boot vaart al een half uur en morgenochtend zijn we in Heraklion.

Kreta

Ik werd wakker van het lawaai van de motoren. Het klonk anders en ik vroeg me af wat er aan de hand was. Niks dus. We zijn op Kreta en de motoren draaien achteruit om de vaart te verminderen. Ik kijk naar buiten en ja hoor, de kade kan ik al zien. Heb ik helemaal het begin van Kreta gemist?

Ik heb wel goed geslapen en dat is ook wat waard. Dan maar even snel een hapje eten en een flesje water. Snel naar de wc om me om te kleden. Ik was precies op tijd. Ze riepen dat de bestuurders naar hun wagen moesten. Ik dus van deck 7 naar deck min 3 allemaal trappen in m'n motorpak met m'n tassen.

Daar moest ik wachten, want ik kon niet bij de motor; die stond echt helemaal volgebouwd. Er paste net een persoon tussendoor, dus kreeg ik m'n spullen niet erlangs. Na ongeveer een half uur kon ik bij de motor komen. Ik heb de tassen vastgemaakt; daar word ik al heel handig in. Het motorpeil is gecontroleerd en op weg naar de eerste twee hellingen op gladde metalen platen met ribbels. De tweede helling lag vol olie. Dat was niet prettig. Nu nog via een lang dek de boot afrijden en dan frisse lucht.

Het is net licht geworden. Het is ongeveer 6 uur in de ochtend en ik kan op m'n gemak door Heraklion rijden. Vervolgens verder via de kust naar Rethymnon en dan naar Kavros.

Het rijdt lekker relaxed. Ik heb nog een keer getankt en nog even en dan kunnen de motor en ik uitrusten. Het lijkt me lekker: straks een douche en een goed ontbijt. Moe ben ik niet, ook niet geestelijk, dus dat valt allemaal reuze mee. Ik had dit niet willen missen.

Wat ging er mis op deze reis ?

De band van de tanktas is geknapt. Ik heb dit op de McGyver-manier gemaakt. Het werkt net zo goed, maar het is iets meer werk bij het tanken. Meestal was dit een rustmoment, dus was het niet zo erg.

Helmvizier en kinnebak gingen los. Wat een gepuzzel om de kleine onderdeeljes weer op de goede plek te krijgen en dan ook nog zo dat het weer draait en goed blijft zitten. Gelukkig was er verder niets

afgebroken.

Verkeerd gereden. Bij Ancona heb ik 1 verkeerde afslag genomen, omdat ik van een andere kant kwam dan op de routebeschrijving stond. Hierdoor heb ik weer wel de leuke bochten gehad.

Dit is in vogelvlucht het verhaal van de afgelopen kilometers van deze "wereldreiziger", zoals onze dochter me noemde.